

ΓΚΑΪΤΕ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΩΤΙΚΗΝ ΤΟΥ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΜΠΕΤΤΙΝΑΝ

Ἡ Μπειτίνα Μπρενιάνο, εἴκοσι χρονῶν κοπέλλα, ἀγάπησε τὸν Γκαϊτε πὸς ἦταν ἐξηνιάρης τότε, μὲ μιὰν ἀγάπη πὸς γέμισε ὅλη τῆς τῆ ζωῆ. Οὔτε ὁ θάνατος δὲν μπόρεσε νὰ συντορίψῃ τὸ αἰσθημα αὐτό. Ἡ Μπειτίνα ἔγραφε σὶν πειθαμένο Γκαϊτε, σὰ νάταν ζωντανός. Ὁ ποιητής, σὶς φλογερές τῆς διαχύσεις, ἀντεπεκρίθη σὰν ἕνας θεὸς πὸς ἀφήνει νὰ τὸν λαιρέψουν. Ἡ Μπειτίνα ἦταν κόρη ἑνὸς μπανκιέρου τῆς Φραγκφούρτης. Παντρεύτηκε ἕναν συγγραφέα: Τὸν 'Ακίμ νι' Ἀρνιμ. Ἡ ἀγάπη τῆς πρὸς τὸν Γκαϊτε, καθαρῶς διανοητικῆ, δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ εἶναι μιὰ εὐτυχιμένη μητέρα. Τοὺς τελευταίους τοῦ στίχους ὁ Ὀλύμπιος τοῦ Βάϊμαρ τοὺς ἔγραφε, λίγο πρὶν πεθάνῃ, σὶν λεύκωμα τοῦ μεγαλείτερου τῆς γιοῦ.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Γκαϊτε ἡ Μπειτίνα ἐξέδωκε τὰ γράμματα πὸς εἶχαν ἀνταλλάξῃ γιὰ ν' ἀνεγείρῃ, ὅπως ἔλεγε, μὲ τὰ κέρδη τοῦ βιβλίου, μνημεῖο σὶν μεγάλο ποιητή.

Ο ΓΚΑΪΤΕ ΣΤΗ ΜΠΕΤΤΙΝΑ

Θὰ ἤθελα νὰ τρεφόμουν κάθε μέρα μὲ φρούτα ὠριμα καὶ τόσο γλυκά· οἱ μέρες αὐτὲς θὰ ἦσαν οἱ πιὸ ὠραίες τῆς ζωῆς μου.

Η ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΣΤΟΝ ΓΚΑΪΤΕ

Τὶς σκέψεις πὸς ἡ ἀγάπη μ' ἐμπνέει, τὶς φλογερὲς λαχτάρεις πὸς μοῦ ξυπνᾷ, μόνο μὲ τ' ἄνθη τῶν ἀγρῶν μπορῶ νὰ τὶς παραβάω. Ἀνοίγουν, δίχως νὰ τὸ αἰσθάνονται, στὴ χλόη, τὰ χρυσᾶ τῶν μάτια, χαμογελοῦν μιὰ στιγμή τοῦ γλυκοῦ οὐρανοῦ· τ' ἄστρα πὸς χορεύουν γύρω ἀπ' τὸ φεγγάρι, λάμπουν ἀπάνωθὲ τους, καὶ τυλίγουνε μὲ ὕπνο καὶ μὲ σκοτάδια, τὰ ὀλότρεμ' ἄνθη αὐτά, τὰ φορτωμένα κλάμα.

Κ' ἐσύ, ἀγαπημένε μου, εἶσαι σὰν τὸ φεγγάρι· οἱ παλμοί σου οἱ πιὸ κρυφοὶ χορεύουν ὀλόγυρά μου· οἱ σκέψεις μου ἔμένα, λούλουδα τοῦ κάμπου, κοίτονται κάτω στὴν πεδιάδα· σκοτεινιάζουν μπροστά σου κ' ἡ ἔμπνευσίς μου τρέμει, κι' ὅλοι μου οἱ στοχαφιοὶ ἀποκοιμῶνται κάτω ἀπὸ τὸ στερέωμά σου.

Η ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΣΤΟΝ ΓΚΑΙΤΕ

Ὁνευρευόμενον πὼς ταξείδευα στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου μὲ τὶς καλαμιές· κ' ἐκεῖ πού τὰ νερὰ εἶναι πιὸ βαθειὰ τὸ δαχτυλίδι πού μοῦδωκες ἔπεσε ἀπ' τὸ δάχτυλό μου μὲς σ' ἓνα ἄνοιγμα μαύρων βράχων· τὸ εἶδα νὰ κατεβαίνει ὡς τὸ βυθό. Μοῦ ἤρθε νὰ φωνάξω βοήθεια· μὰ ὅταν ξύπνησα τὴν αὐγή, ὦ χαρά μου! τὸ δαχτυλίδι τὸ ξαναῶρα στὸ δάχτυλό μου.

Προφήτη, ἐξήγησέ μου τ' ὄνειρό μου αὐτό· κακὸ ἂν εἶναι ἀπότρεψέ το· μὴν τὸ ἀφήσεις νὰ ζυγώσει τὴν ἀγάπη μας· θυμήσου τὴν ὥραία ἐκείνη νύκτα, ὅπου μετὰξὺ τρόμου καὶ χαρᾶς, μόνη μὲ τὰ συναγμέν' ἀστέρια, ἄφησα τὸν νοῦ μου νὰ πλανηθεῖ στὸ μέλλον σου.

Ο ΓΚΑΙΤΕ ΣΤΗΝ ΜΠΕΤΤΙΝΑ

Ἀφοῦ τόσο θερμὰ ὁμιλεῖς γιὰ τὴν δημιουργικὴ δύναμη τοῦ ποιητοῦ, ἐλπίζω νὰ διαβάσεις μ' εὐχαρίστηση μιὰ σειρὰ ποιήματα, πού ὅλο καὶ πληθαίνουν στὶς ὥρες τὶς καλές.

Ὅταν ἀργότερα παρουσιασθοῦν μπροστά σου θὰ ἰδῆς ὅτι, ἐνῶ ἐσὺ νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ ζωντανεύω τὸ παρελθὸν μέσα στὴ μνήμη μου, ἐγὼ προσπαθῶ νὰ ὑψώσω στὶς γλυκὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις ἓνα μνημεῖο, ὄχι ἀντάξιό τους ἴσως, μὰ πού ὁ σκοπὸς του θὰ εἶναι νὰ ξυπνήσῃ ἓναν ἀντίλαλο τῆς τρυφερῆς μας ἀγάπης σ' ὅλες τὶς καρδιές.

Μένε πιστή, καὶ γράφε μου καὶ ἀγάπα με κάθε μέρα πιὸ πολὺ, πιστὴ σὲ μιὰ συνήθεια πού μὲ κάνει τόσο εὐτυχῆ.